

[Karl M. Andersen.]

betales med overpriser. Omvendt svulmer importen op fra landene indenfor den europæiske betalingsunion.

Jeg ser af bemærkningerne til det foreliggende lovforslag, at handelsministeren agter at fortsætte ydelsen af eksportkreditgarantier til eksport til tredielandene og nævner Sydamerika. Jeg advarer ham mod dette; er eksportørerne ivrige efter at dyrke tredielandsmarkeder, må de selv overtage den risikable kreditgivning til denne eksport, der hidtil er ydet af nationalbanken. Jeg er klar over, at hermed vil kursen på tredielandenes valuta øjeblikkelig gå ned til sin virkelige værdi og vise, hvad de betydelige tilgodehavender, nationalbanken har i tredielandene, er værd, og vi vil få tabet på nationalbankens risikable kreditgivning til eksport til tredielandene gjort op og konstateret.

Handelsministeren søger med det foreliggende lovforslag en bemyndigelse til at udvide eksportkreditgarantierne indtil 200 mill. kr. uden at give en redegørelse for, hvorfor danske producenter mangler konkurrenceevne overfor udlandet; og de foregående ærede ordførere er gået ind for lovforslaget uden at røre ved dette spørgsmål. Det er en gammel sandhed, at det land, der lægger sin import hindringer i vejen, lægger sin eksport hindringer i vejen. Beviset for denne sandhed leverede England i november i fjor, da statistikken over Englands udenrigshandel viste, at resultatet af den konservative regerings nedskæring af importen var blevet en tilsvarende nedskæring af eksporten. Denne sandhed og beviset for denne sandhed synes både den højtærede handelsminister og de foregående ærede ordførere at have overset. Jeg mener, det er meningsløst at lade staten forsøge at lette afsætningen af danske produkter i udlandet og påtage sig en risiko, der svækker eksportørernes ansvar og gør staten til sorteper i alle foretagender, der giver tab.

Før man udvider statens eksportkreditgarantier, bør man fjerne alle de hindringer, den danske stat selv har skabt for eksporten. Vi må erkende, at statens eksport-, import- og valutakontrol gør vor udenrigshandel meget besværlig. Det er uforståeligt, hvad det vedrører staten, at de varer, der sælges til udlandet, reeksporteres. Det er uforståeligt, at dansk ret i dag kalder salg fob for fup, når varerne reeksporteres.

Det er uforståeligt, at varedirektoratet modsætter sig afsætning af slagtede gæs i 2 år og først godkender eksportdokumenterne — skønt de vidste, at papirerne var falske — på grund af, at gæssene kunne kaldes „nødlidende“. Det var en sensation blandt fagfolk, at varerne i det hele taget kunne afsættes. Det er uforståeligt, at varedirektoratet ikke forlængst er nedlagt, når det er en kendsgerning, at enhver hindring for importen er en hindring for eksporten. Det er uforståeligt, at valutakontrollen og de faste kurser på udenlandsk valuta opretholdes, når det er en kendsgerning, at faste kurser, der afviger fra de kurser, det frie marked ville have givet, enten de ansættes over eller under markedskursen, uvægerligt vil føre til en nedgang i udenrigshandelens omfang, og denne nedgang bliver større, jo større afvigelsen er. Det er uforståeligt, at man straffer eksportørerne for skæve varebytninger, når staten selv laver skæv udvikling i betalingsforholdet til udlandet. Det er uforståeligt, at man straffer en grosserer, der kan få en fordelagtig eksport i gang til lande, der ikke eksisterer, når man samtidig yder eksportkreditgarantier til en eksport af tvivlsom værdi for samfundet.

Når den højtærede handelsminister nu ved det foreliggende lovforslag søger bemyndigelse til at yde fortsatte eksportkreditgarantier til et beløb på 100 mill. kr. for at støtte og lette afsætningen af danske produkter i udlandet, vil jeg anbefale at gå helt andre veje. Jeg vil anbefale at overlade al risiko for både eksport og import til det private erhvervsliv, men til gengæld give importørerne fri rådighed over de tilgodehavender, de erhverver i udlandet, uden hensyn til, hvor de opnår dem, og hvor de vil sælge dem, eller hvad de vil købe for dem, og fri import for de varer, de efter afsluttede handler får for eksport.

Jeg mener, at grunden til, at vi her i landet er kommet ind i dette system med at yde eksportkreditgarantier for at støtte og lette afsætningen af danske produkter i udlandet, er, at vore eksportører har haft så mange fortrædeligheder med varedirektoratet, at staten anser det for nødvendigt at støtte og lette afsætningen af danske produkter i udlandet. Jeg kan ikke forstå logikken i denne politik. Jeg mener, at hele dette system uvægerligt fører til en sækning af vor levestandard, og jeg mener, at dette system utvivlsomt betyder adskilligt